

ת"פ 66212/09/16 - מדינת ישראל נגד אחמד אלשריף

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 66212-09-16 מדינת ישראל נ' אלשריף(עציר) 12 מרץ 2017

בפני כב' השופט יצחק שמעוני

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

ע"י ענף תביעות

משטרת ישראל

נגד

אחמד אלשריף (עציר)

הנאשם

ע"י ב"כ עוה"ד רמזי קטילאת

גזר דין

כתב האישום

1. הנאשם, יליד 1993, הורשע על פי הודאתו בעבירה של כניסה לישראל שלא כחוק לפי סעיף 12(1) לחוק הכניסה לישראל, תשי"ב-1952 (להלן: "**החוק**"), זאת בשל כך שביום 27.9.16 שהה הנאשם, תושב הרשות הפלסטינית, ברמת בית שמש ללא היתר כדין.

טיעוני הצדדים לעונש

2. ב"כ המאשימה ציינה, כי לחובת הנאשם 3 הרשעות קודמות בעבירות שהיה בלתי חוקית, גניבת רכב ופריצה לרכב ותלוי ועומד כנגדו מאסר מותנה בין 7 חודשים בעבירת שהיה בלתי חוקית.

המאשימה הפנתה את בית המשפט לערך המוגן הנפגע במעשה העבירה בה הורשע הנאשם, הפגיעה בריבונות המדינה וביכולתה להגן על שלומם ובטחונם של אזרחיה.

בנוסף נטען, כי בכך שהנאשם חזר וביצע עבירת שב"ח בזמן שתלוי נגדו מאסר על תנאי בן 7 חודשים, יש בה להצביע על זלזול הנאשם ברשויות אכיפת החוק ובית המשפט וטענה כי המתחם העונשי לעבירה אשר ביצע הנאשם נע בין חודש ל-6 חודשי מאסר.

לאור עברו הפלילי של הנאשם והמאסר על תנאי אשר תלוי ועומד נגדו, ביקשה המאשימה, להטיל על הנאשם 3 חודשי מאסר בפועל ולהפעיל את התנאי במצטבר, וכן מאסר על תנאי וקנס.

3. מנגד, טען ב"כ הנאשם, כי המתחם לו טוענת המאשימה ואשר חוזר ונשנה בתיקים מעין אלו, עומד בניגוד לפסיקת

בית המשפט העליון בהלכת אלהרוש.

לטענתו, המתחם המקובל נע בין מאסר מותנה למאסר בפועל של עד 5 חודשים.

באשר לנסיבות ביצוע העבירה, מדובר בכניסה אחת של הנאשם לתחומי המדינה וזאת משיקולי פרנסה.

בנוסף טען ב"כ הנאשם, כי על פי פסיקת בית המשפט העליון, הפעלת התנאי היא דבר שבשיקול דעתו של בית המשפט, וכי בין יתר השיקולים שעל בית המשפט לבחון נמצא שיקול הפרופורציונליות של המאסר המותנה ביחס לעבירה ולמדיניות הענישה הנהוגה.

לטענתו, מדובר בעונש מאסר מותנה שהולם עבירות פשע ושעולה אלף מונים על מה שניתן להטיל באופן מקסימלי על עבירה מסוג זה. על כן אין זה מידתי להפעילו, אלא יש להאריך את התנאי.

סנגורו של הנאשם הוסיף, כי על שכמו של הנאשם מוטלת פרנסת משפחתו, כאשר הוריו חולים והוא מהווה עמוד התווך הכלכלי של המשפחה, וזה הוא המניע לביצוע העבירה.

עוד נטען, כי לזכותו של הנאשם עומדת הודאתו אשר חסכה זמן שיפוטי.

לבסוף, ביקש ב"כ הנאשם כי אם יחליט בית המשפט שלא להאריך את התנאי, יוטל העונש בחופף לעונש שיוטל עליו.

4. הנאשם הצטרף לדברי סנגורו ואמר, כי המניע לעבירה היה הצורך בפרנסת שבעת אחיו והוריו החולים על כן ביקש את רחמי בית המשפט.

דין והכרעה

5. בהתאם לסעיף 40ב' לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "**חוק העונשין**"), העיקרון המנחה בענישה הוא הלימה קרי: יחס הולם בין חומרת מעשה העבירה ונסיבותיו ומידת אשמו של הנאשם לבין סוג ומידת העונש המוטל עליו. בקביעת העונש ההולם על בית המשפט להתחשב בערך החברתי הנפגע, במידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנהוגה ובנסיבות הקשורות לביצוע העבירה.

6. עבירה של שהיה בלתי חוקית בישראל פוגעת בראש ובראשונה בריבונותה של ישראל על גבולותיה, בזכותה להגן עליהם ובתפקוד רשויות הביטחון האמונות על שמירתם. זאת ועוד, לאור המצב הביטחוני בישראל, נועד החוק להגן על ישראל מפני כניסת פעילי טרור שמטרתם לפגוע פיזית באזרחי ישראל. יחד עם זאת, מידת הסיכון לביטחון המדינה בעבירה של כניסה לישראל שלא כחוק ממניע של דוחק כלכלי היא פחותה.

ברע"פ 3677/13 **אלהרוש נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 8.12.14) קבע בית המשפט העליון מתחם עונש הולם לעבירת שב"ח לצרכי פרנסה:

"כאשר נעברת לראשונה עבירת שב"ח לצרכי פרנסה, בהיעדר עבירות נלוות לה, יש לקבוע מתחם עונש הולם אחיד, לנוכח הדימיון בנסיבות הקשורות בביצוע העבירה במקרים השונים. מתחם זה יכלול עונש מאסר שנע בין מאסר על תנאי לבין מאסר בפועל למשך חמישה חודשים, אשר יכלול הן את תקופת התנאי והן את תקופת המאסר בפועל. מתחם עונש הולם לקנס ינוע בטווח שבין 0 ₪ לבין 2,000 ₪. אם לנאשם עבר פלילי, ובכלל זה עבירות שב"ח, ניתן להתחשב בכך במסגרת גזירת העונש "בתוך המתחם". זאת משום שעבר פלילי הוא נסיבה שאינה קשורה בביצוע העבירה, שחלה הוראת סעיף 40א(11) לחוק העונשין, ומאפשרת התחשבות בה בעת גזירת העונש "בתוך המתחם".

7. בנוגע לעונש בתוך המתחם ראיתי לחובתו של הנאשם את עברו הפלילי ומנגד מצאתי לזכותו של הנאשם את נטילת האחריות המלאה על מעשיו, ואת הפגיעה של העונש בנאשם ובפרנסת משפחתו והוריו החולים.

על פי סעיף 40ז' לחוק העונשין, לצד הרתעת הנאשם שקלתי גם את הצורך בהרתעת עבריינים נוספים מלבצע עבירה אשר טומנת בחובה סיכון פוטנציאלי לביטחון תושבי מדינת ישראל, סיכון אשר לדאבון הלב, מצא ביטוי בעת האחרונה.

8. באשר לבקשת הסנגור להארכת התנאי שנגזר על הנאשם בת"פ 986-11-13.

הסמכות להארכת התנאי קבועה בסעיף 56 לחוק העונשין, התשל"ז-1977, המורה:

"בית המשפט שהרשיע נאשם בשל עבירה נוספת ולא הטיל עליו בשל אותה עבירה עונש מאסר רשאי, על אף האמור בסעיף 55 ובמקום לצוות על הפעלת המאסר על תנאי, לצוות, מטעמים שירשמו, על הארכת תקופת התנאי, או חידושה, לתקופה נוספת שלא תעלה על שנתיים, אם שוכנע בית המשפט שבנסיבות העניין לא יהיה צודק להפעיל את המאסר על תנאי".

ברע"פ 1441/14 חמיס נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 9.12.14) (להלן-ענין חמיס) נידונה סוגיית הפעלת המאסר המותנה בעניינו של שוהה בלתי חוקי. בית המשפט העליון קבע בעניין זה כי יש קושי בהפעלת המאסר המותנה בין 10 החודשים, שכן לפי העולה מהלכת אלהרוש, מידת החומרה המיוחסת לעבירת השב"ח לצרכי פרנסה אינה מצדיקה השתת מאסר בפועל למשך תקופת המאסר המותנה.

יצוין, כי בעניין חמיס קבע בית המשפט כי מקור היחס הלא פרופורציונלי שנוצר בין עבירת השב"ח הנוכחית לבין העונש שהופעל במסגרת התנאי נעוץ באופן שבו הושת על הנאשם עונש המאסר על תנאי בפרשה הקודמת. בפרשה הקודמת בעניין חמיס, נגזר על הנאשם עונש כולל לכל העבירות, מבלי להבחין ביניהם על פי מידת חומרתן, אף שעבירת השב"ח היתה פחותה בחומרתה מן העבירות האחרות. בנוסף, כשהושת העונש עמד לנגד עיניו של בית המשפט מתחם עונש הולם חמור יותר, שכאמור השתנה בעניין אלהרוש. שילוב נסיבות זה הצדיק את הארכת התנאי.

לאור האמור לעיל קבע בית המשפט העליון כי: "חוסר ההלימה בין האשם שמיוחס למבקש בגין העבירה הנוספת

במקרה שלפנינו - עבירת השב"ח- לבין עונש של 10 חודשי המאסר שמופעל בגינה מעורר חוסר נוחות. בנסיבות אלה יש בידו של בית במשפט להאריך את התנאי חרף הפעלתו."

9. באשר לעניינו, מסעיף 56 לחוק העונשין ומן הפרשנות שנתנה לו בפסיקה שפורטה לעיל עולה, כי לשם הארכת התנאי נדרשים טעמים מיוחדים אשר נראה כי מתקיימים במקרה שלפנינו.

חוסר ההלימה הניכר, בנסיבות המקרה, בין העונש שיושת על הנאשם אם יופעל התנאי לבין מדיניות הענישה שנקבעה בהלכת אלהרוש, מצדיק זאת.

יובהר, כי אין מדובר במצב שגרתי שבו מופעל תנאי אשר בשל אורכו הוא מטיל עונש כבד על הנאשם, אלא בתנאי שהוטל בהתייחס למספר עבירות שמידת חומרתן שונה, והפעלתו מביאה להפעלת מלוא עונש התנאי שלא יהא מידתי בהתייחס לעבירה היחידה שביצע הנאשם.

לפיכך, אני מקבל את טענות הסנגור בדבר מידתיות המאסר המותנה. אך יחד עם זאת, לא אוכל להתעלם מכך שהנאשם הראה במעשיו כי אין אימת הדין עליו, כאשר שב וביצע את העבירה לאחר שלחובתו 3 הרשעות קודמות ובהם עבירות שהייה בלתי חוקית ומאסר מותנה תלוי ועומד. משום כך, אני רואה לנכון להטיל עליו קנס כספי משמעותי.

10. לאור האמור לעיל, אני גוזר על הנאשם את העונשים הבאים:

א. מוארך המאסר על תנאי למשך 7 חודשים **בתפ 986-11-13** מיום 22.01.14 של בית משפט השלום בירושלים וזאת למשך שנתיים מהיום.

ב. קנס כספי בסך ₪7,500, הקנס יקוזז מההפקדה בסך ₪10,000 והיתרה תושב לידי הנאשם.

הודע על זכות ערעור לבית המשפט המחוזי תוך 45 יום.

ניתן היום, י"ד אדר י"ד אדר תשע"ז, 12 מרץ 2017, במעמד ב"כ המאשימה עוה"ד עינת מי-רז, הנאשם וב"כ עו"ד רמזי קטילאת.